

เทศน์เช้า วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ถ้ามีธรรมในหัวใจนะ มันรื่นเริงมันอาจหาญทุกกาลทุกสถานที่ถ้าหัวใจเป็นธรรมนะ ถ้าหัวใจเป็นธรรมนะ ธรรมมันเหนือโลก

โลกนะ หลวงตาบอกว่าถั่งขะ จี่ ถ้าจี่นะ เราต้องอยู่กับจี่ ใจ จี่ดิน อาหารมันเกิดมาจากดิน ถ้าเกิดมาจากดิน เกิดมาจากนั้น เราอยู่กับมัน ธาตุ ๔ เห็นไหม ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ มนุษย์เกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕

วันนี้เรามาทำบุญวันสิ้นปีนะ พຼ່ງนี้ทำบุญปีใหม่ วันนี้ทำบุญสิ้นปี วันนี้ปีเก่า พຼ່ງนี้ปีใหม่แล้ว มันเป็นคนนิยม มันเป็นคนนิยม ถ้าเป็นคนนิยม เราก็อยู่กับเขา เราไม่ใช่คนขวางโลกไป ธรรมะที่ว่าธรรมะมันเหนือโลกๆ ดีกว่าโลก แล้วทำไมไปขวางโลกละ

เราไม่ขวางโลกหรอก เราอยู่กับโลกนี้ แต่เรามีสติมีปัญญาไง เห็นไหม วันนี้วันแรก ดูข่าวเมื่อคืนนี้ เมื่อวานวันเดียวตายไปเกือบ ๕๐ ศพ นี่มีแต่ความคิดที่รื่นเริงนะ ทั้งครอบครัวพากันไปเยี่ยมญาติ แล้วก็ไปเสียชีวิตนะ สิ่งนั้นมันเพราะอะไรละ

แต่ถ้าเป็นคนนิยมๆ โลกเขานิยมกัน เราก็นิยมไปกับเขา ในการเรากลับไปเยี่ยมญาติของเรามันเป็นเรื่องดีทั้งนั้นนะ เรื่องกตัญญูกตเวทีเป็นของดีทั้งนั้นนะ แต่ของดีเราก็ต้องมีสติปัญญาสิ ถ้าสติปัญญานี้คือธรรม แต่เรื่องคนนิยมนี้คือโลก เราอยู่กับโลกไป เราเกิดมากับโลกไป เรามีพ่อแม่แม่ไป เรา มีชาติมีตระกูลไปไหม เราไม่ได้เกิดมาจากกระบอกไม้ไผ่ ถ้าเราเกิดมาจากกระบอกไม้ไผ่ เราจะอยู่คนเดียว เราจะมันคงของเรา

แต่เราเกิดมาสาขานุสาขกรรม เพราะว่าสาขานุสาขกรรมนี้ไง เพราะทำบุญกุศลมาถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ไป เกิดเป็นมนุษย์แล้วเกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนให้เสียสละ แต่การเสียสละนั้นจะไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น การแสดงธรรมก็ไม่เบียดเบียนผู้แสดงและเบียดเบียนคนอื่น การเบียดเบียนคนอื่นไม่ดีทั้งนั้น

การเบียดเบียนตนและเบียดเบียนผู้อื่น เราไม่เบียดเบียนตน ไม่เบียดเบียนตนเพราะเหตุใด ไม่เบียดเบียนตนเพราะหัวใจเราเป็นธรรมใจ ถ้าหัวใจเราเป็นธรรมนะ ใจของเราเป็นธรรมเราจะทุกข์จนเข็ญใจขนาดไหน แต่หัวใจเรายังใหญ่ ถ้าหัวใจเรายังใหญ่ เราเสียสละได้ทั้งนั้นนะ ถ้าอย่างนี้มันจะเป็นการเบียดเบียนตนไหม

ถ้าเป็นการเบียดเบียนตน กิเลสมันยิ่งใหญ่ กิเลสมันยิ่งใหญ่ มันหวงมันเหน มันสงวนรักษาไว้ พอมันสงวนรักษาไว้ กิเลสมันยิ่งใหญ่ พอมันยิ่งใหญ่ กิเลสมันยิ่งใหญ่ มันครอบคลุมหัวใจนี้ใช้ไหม ของกูๆ หมาเลย ถ้าเป็นของกูๆ นี่ได้เสียแล้ว เพราะของกูๆ มันก็ต้องวางแผนใช้ไหม คิดการณ์ใช้ไหม จะกระทำการให้เป็นของเราให้สมดังความเป็นของกู ถ้านี้ของกูๆ มันคือความคิด แต่ความคิดมันก็วางแผน วางแผนแล้วมันก็ไปจัดการ พอจัดการขึ้นไปนี่มีโนกรรม กรรมเกิดขึ้นมาจากมัน จากความคิด แล้วมันเกิดเจตนา พอเจตนาแล้วมันมีการกระทำ

แต่คนที่หัวใจที่ยิ่งใหญ่ หัวใจยิ่งใหญ่ สิ่งทีือกิเลสมันจะจรมานี้เข้ามาไม่ได้ สติเป็นอัตโนมิติ พอมันกระเพื่อมสิ่งใดมันรับรู้ใจ มันร้อน ของมันร้อน คุณี ของมันร้อน ใครจะเข้าไปอยู่กับของร้อน ทุกคนต้องอยู่กันรุ่มเย็นเป็นสุขใช้ไหม หัวใจของเราถ้ามันอิสระมันมีความรุ่มเย็นเป็นสุขใช้ไหม สิ่งที่ถ้าคิดอย่างนี้เป็นธรรม คิดอย่างนี้เป็นธรรม

หลวงตาท่านสอนประจำ ถ้าเป็นธรรมๆ เราต้องเหยียบคันเร่งเลย ถ้าเราคิดดี คิดอยากกระทำ เราควรทำ รีบๆ ทำ พอไม่รีบทำเดี๋ยวกิเลสมันจะฉวยไปกินหมดเลย แต่ถ้ากิเลสมันจะคิดทำนะ เบรกมันไว้ รถถ้าไม่มีเบรกไปไหนไม่รอด เราจะมีแต่เครื่องยนต์ดี คันเร่งดี แต่ไม่ได้คิดถึงเบรกเลย เบรกนี้สำคัญมาก สติสัมปชัญญะ เราเบรกของเราไว้ ชีวิตของเราๆ นะ ชีวิตของเรา เวลากรรมนะ กรรมมันช่วยขึ้นมาแล้วมันก็เกิดการกระทำ กระทำเสร็จไปแล้วกรรมมันหัวเราะเยาะ

กรรมคืออะไร กรรมคือพญามาร กรรมคือครอบครัวยอมาร มันทำเสร็จแล้วมันก็ไปนั่งหัวเราะเยาะนะ โอ้เราคนทำ ทำเสร็จแล้วจิตเป็นผู้รับ พอรับเสร็จแล้ว ทำเสร็จแล้วนะ ก็เสียใจ พอเสียใจเราก็อู๊! ไม่น่าทำเลย มันไปหัวเราะเยาะอยู่นั่น เดียวทำอีกแล้ว นี่ไง เวลากิเลสมันยุๆ ขึ้นมา พญามาร ใจ

แต่ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมา เห็นไหม “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนดวงใจของเราไม่ได้อีกเลย”

“เธอเกิดจากความดำริของเรา” เรามีเจตนาสิ่งใดที่เราไม่รอบคอบ ความดำริมันก็มาพร้อมใจ นี่ไง เวลาสมุทัยมันจรมา สมุทัยมันร่วมมา สิ่งนี้มันร่วมกับการคิดเรานั้นแหละ ความคิดเรามันคิดดีทั้งนั้นนะ เวลาคิดดีแล้ว เวลาเรามันมาหาแล้วมันมาแบ่ง มารมันมาคิดร่วมแล้ว

แต่ถ้ามีสติปัญญานะ ความคิดที่ดี ความคิดอย่างนี้ทำให้เราเดือดร้อน ความคิดอย่างนี้ทำให้เราลำบาก ความคิดอย่างนี้เราไม่ควรทำ ถ้าไม่ควรทำๆ นี่สติปัญญาไง ถ้าสติปัญญา ถ้ามีคันเร่งเราก็เหยียบเร่งเข้าไปสิ

แล้วความดีทางโลก ที่เรากำลังอยู่ที่นี่ความดีทางโลก ความดีอยากให้คนนับหน้าถือตา นับหน้าถือตาแล้วได้อะไร มันได้อะไรขึ้นมา ถ้ามันได้อะไรขึ้นมา มีสติปัญญาค้นคว้าในใจของเรา เอ็งทำอะไรผิดบ้าง เอ็งมีอะไรผิดบ้าง ถ้าเราค้นหาความผิดของเราไม่เจอ ใครมันจะมาค้นหาเจอ ถ้าเราไม่ได้ทำสิ่งผิด ใครมันจะติฉินนินทาเรื่องของมัน ให้มันติฉินนินทา ให้มันฟ้องศาลด้วย ให้ ๑๐๐ ศาลด้วย ถ้าเราสะอาดบริสุทธิ์ใช้ไหม

แต่ถ้าเราค้นคว้าของเรา ถ้าเรามีความผิดพลาด เรามีความไม่ดีในหัวใจของเรา เราก็รู้ของเราใช้ไหม หลวงตาก็สอนอีกล่ะ ถ้าติตเราแล้วสอนคนอื่นไม่ได้ ติตเราไง เรามีความภาคความหมาย ความหวัง นี่ติตเราไง ถ้าไม่ติตเรา เราไม่มี นี่ไม่ติตเรา สรรพสิ่งในโลกนี้มันเป็นสังขจะเป็นข้อเท็จจริงทั้งนั้นนะ มันเป็นข้อเท็จจริง มันเป็นเหตุปัจจัย มันต้องมีเหตุมีปัจจัยมา ถ้าไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยมา เราไม่มานั่งกันอยู่นี่หรอก

สิ่งที่เรมานั่งอยู่นี่เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่ก็ปรารถนาหวังดีกับลูกทั้งนั้น แต่ลูกบางคนก็ทำสมความปรารถนาของพ่อแม่ ลูกบางคนก็ทำไม่ได้สมความหวัง เราไม่สมความหวัง สิ่งที่เราสมความหวัง แหม! พ่อแม่สุขใจๆ

พ่อแม่ไม่ต้องการสิ่งใดจากลูกๆ เลย พ่อแม่ต้องการให้ลูกประสบความสำเร็จในชีวิต พ่อแม่ต้องการให้ลูกมีความสุข พ่อแม่ไม่หวังอะไรสิ่งใดๆ จากตัวลูกเลย แต่เราหวังอะไร เราหวังทรัพย์สมบัติ เราหวังชื่อเสียงเกียรติยศเกียรติคุณไง แต่พ่อแม่ แค่เราประสบความสำเร็จ เรามีความสุข เขาก็พอใจ

ความพอใจนั้น บุญกุศลเป็นอย่างนั้นไง ถ้าบุญกุศลมันเป็นนามธรรมไง นี่ไง หัวใจที่มันปรารถนามา
ปรารถนาตรงนี้ไง

มันปรารถนาอะไรกับข้าวของเงินทองอย่างนั้น ข้าวของเงินทองมันไม่มีชีวิต มันไม่มีสุขมี
ทุกข์ คนต่างหากๆ คนต่างหากที่เป็นเจ้าของมัน พอเป็นเจ้าของมัน “ของมันๆ” แต่ถ้าคนต่างหากที่มี
สติมีปัญหา ถ้าเป็นของฉัน ฉันก็มีโอกาสไง

หลวงตาท่านพูด เราสะท้อนใจมากตอนโครงการช่วยชาติ ท่านบอกเราไม่มี ถ้าเรามีเรา
เสียสละหมดเลย เราไม่ต้องไปกวนบ้านกวนเมือง เราไม่ต้องไปเบียดเบียน ไปให้เขาสะท้อนใจ แต่
เพราะเราไม่มี ถ้าเรามีเป็นภูเขาเลากา เราจะใช้แทรกเตอร์ปาดลงมาให้หมดเลย แต่เราไม่มี

ไม่มีสมบัติโลกนี้ แต่ท่านมีความยิ่งใหญ่ในหัวใจไง ถ้ามีความยิ่งใหญ่ในหัวใจ คนจนผู้
ยิ่งใหญ่ไง มีบริวาร ๘ เท่านั้น ไม่มีสิ่งใดเป็นสมบัติของตน เกิดมาชาติหนึ่ง เวลาประพฤติปฏิบัติ
ขึ้นมาแล้วมันเหลืออะไร มันก็เหลือคุณธรรมในหัวใจ เหลือความเมตตา เหลือความเมตตาจำจน
โลกอยู่นี้ ถ้าจำจนโลก ท่านจำจนโลกเป็นที่เชื่อถือศรัทธาของเขา

ถ้าเป็นที่เชื่อถือศรัทธาของเขาก็โน้มน้าว โน้มน้าวชักนำให้เขาสร้างคุณงามความดี ให้เขาทำ
เพื่อสาธารณะ ให้เขาทำเพื่อชาติ นี่เวลาท่านทำของท่าน ท่านไม่มีทรัพย์สมบัติ แต่ท่านมีคุณธรรมใน
ใจ ถ้าคุณธรรมในใจมันเป็นที่น่าเชื่อถือของสังคม ชักนำสังคม ชักนำสังคมให้มันไปในทางที่ถูกต้อง ชัก
นำสังคมไปในทางที่ดี ทำคุณงามความดีๆ ใจ

เราไม่ต้องทำอะไรเลย แค่เดินตามเท่านั้นนะ แต่การเดินตามนั้นเรายังวิเคราะห์หัวใจ มันใช่
ไม่ใช่ มันจริงไม่จริง ยังหาเหตุผลอยู่ด้วยความโง่ เวลากิเลสมันชวนไปเล่นการพนันมันวิ่งพรวดเลย
นั่นนะ ตรงนี้ไม่ต้องวิเคราะห์หัวใจเลย แต่ถ้าทำคุณงามความดีแล้วมันคิดวิเคราะห์หัวใจอยู่นั่นนะ เชื่อหรือไม่
เชื่อ เป็นหรือไม่เป็น ใจนี้มันเป็นอำนาจอาสรวาสนะ

แต่ถ้ามันละเอียดลึกซึ้งเข้าไป ถ้าครูบาอาจารย์ของเราท่านประพฤติปฏิบัติแล้วมันไว้วาง
กัน ครอบครัวธรรมฐานๆ เขารู้กันนะ เขารู้กันจากภายใน ถ้าใจนั้นมันเป็นความจริงแล้วนะ

อย่างไรๆ มันก็เป็นไปไม่ได้ มันจะออกนอกกลุ่มนอกทางไม่ได้ มันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปไม่ได้คืออกุปปธรรมใจ

สิ่งที่ยังเป็นไปได้อยู่ สิ่งที่ยังเป็นไปได้อยู่ว่าเป็นกุปปธรรม กุปปธรรมก็ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตานี้แหละ นี่เป็นกุปปธรรม คำว่า “อนัตตา” คือการพัฒนาการของมันใจ ถ้าไม่มีการพัฒนาการ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง มันจะเจริญขึ้นมาได้อย่างไร คนเราจะเจริญขึ้นมา เกิดมาเป็นตุ๊กตาใช้ไหม ลูกนะ ตุ๊กตาเอามาตั้งไว้มันไม่เติบโตไง

มันต้องเติบโตสิ การเติบโตนั้นนี่เป็นอนัตตา มันพัฒนาการของมันใจ ฉะนั้น **สพฺเพ ธมฺมา** ถึงเป็น **อนตฺตา** แต่ถ้า **สพฺเพ ธมฺมา** ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา แต่เวลาทำถึงที่สุด ผู้ที่เห็นอนัตตาแล้วมันผ่านพ้นอันนั้นไปแล้วมันจะเป็นอนัตตาได้อย่างไร มันก็เป็นความจริงของมันใจใหม่ ฉะนั้นถึงว่าเป็นกุปปธรรม อกุปปธรรม

แต่กุปปธรรม อกุปปธรรม แม้แต่ธรรมะนี้เราก็เอียงกันปากเปียกปากแฉะอยู่แล้ว ยังต้องไปเอาคุณสมบัติผู้ที่ทำแล้วเอามาเอียงกันอีกทำไม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านฉลาด ท่านบอกถึงวิธีการ ท่านบอกถึงเหตุ ผลไม่ต้องไปพูดถึงมัน ผลในใจของใคร ถ้ามันได้ผลแล้วก็คือผล

ถ้าผล ต้องเอาผลใช้ไหม ก็เหมือนทั่วไป ร้านทองเขาต้องพิสูจน์เลย เอามาจํานานทองจริงหรือทองเก้ ต้องพิสูจน์ตรวจสอบอยู่นั่นแหละ แต่ถ้ามันเป็นธรรมมันตรวจสอบอะไร ถ้ามันเป็นความจริงๆ ความจริงธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นปัจจัยตั้ง ปัจจัยตั้งคือการรู้เฉพาะตน สุขทุกข์รู้เฉพาะหัวใจ

ถ้ามันภาวนาไม่ได้มันก็วนอยู่นั่นแหละ ถ้าทำสมาธิไม่ได้ก็เป็นสมาธิไม่ได้ เวลาทำสมาธิขึ้นมาที่ตั้งชื่อว่าสมาธิ แล้วก็มาวิเคราะห์หวัจกัน พยายามตอกย้ำว่าสมาธิไม่จำเป็น สมาธิไม่ต้องใช้ ทำอะไรไม่จำเป็นทั้งนั้น ศิลาก็ไม่จำเป็น ทำความดีไม่ต้องจำเป็น เป็นโจรปล้นก็ได้ ทำอะไรก็ได้ เสร็จแล้วเป็นพระอรหันต์

แต่ครูบาอาจารย์เราไม่เป็นอย่างนั้น ตั้งไว้เลย **ศีล สมาธิ ปัญญา** ถ้าศีลมันไม่ปกติ ถ้ามันทำ ความสงบของใจได้มันจะเป็นมิจาสมาธิ ความเป็นมิจาสมาธิ พอมันเป็นสมาธิแล้ว มันมีกำลังแล้ว

จิตมีกำลังแล้ว มันมีความมกใหญ่ใฝ่สูง มันต้องมีการกระทำ มันต้องไปทำลายเขาเพื่อควมมีอำนาจบาตรใหญ่ ควมที่มีอำนาจบาตรใหญ่ อำนาจบาตรใหญ่โดยกิเลสไ

แต่ถ้ามีศีล ปาณาติปาตา เราไม่เบียดเบียนใครทั้งสี่น ของของเขาแม้แต่วางอยู่ มีเจ้าของอยู่ ไม่แตะ เราทำไม่ได้ ผิดศีลนั้นไม่ได้ มันเป็นสิทธิ เป็นสิทธิคือนามธรรม ของนั้นแม้แต่เป็นวัตถุนะ แต่ถ้าสิทธิเจ้าของสิทธิเขายังไม่เสียสละนะ หยิบไปมีปัญหาทันที นี่เรามีความสะอาดบริสุทธิ์ขนาดนี้ ในใจเราสะอาดบริสุทธิ์ขนาดนี้ ถ้ามันเป็นสมาธิขึ้นมา จิตมีกำลังขึ้นมามันจะไปเบียดเบียนใคร ในเมื่อเราไม่ปรารถนาสิ่งใดทั้งสี่น เราปรารถนาหัวใจของเราเท่านั้น เวลาทำสมาธิขึ้นมาก็ทำสมาธิเพื่อใจดวงนี้เท่านั้น ใจดวงนี้ที่มันทุกขมันยากอยู่นี้ ขอให้มันสงบมาเถอะ ขอให้มันสติปัญญาให้มันสงบเข้ามา เวลาสงบเข้ามา เรามีสติปัญญาขึ้นมา เวลาสงบเข้ามา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

สุขอื่นใด โลกที่เขาหากัน ความสุขที่เราแสวงหากัน เราชวนชวนกันอยู่นี้มันสุขจริงแท้หรือ มันเป็นความจริงอยู่หรือ แต่ถ้าจิตมันสงบขึ้นมามันไม่ต้องการสิ่งใดเลย มันสงบในตัวมันเอง นี่จิตมันมหัศจรรย์มันมหัศจรรย์อย่างนี้

เวลามันทุกขมันยากนะ เวลากิเลสมันลากไปเป็นจีจ้ข้มัน กระหืดกระหอบไปกับมันไม่รู้เท่าไรนะ เวลามันละวาง แค่อสมาธิ ยังไม่ทำอะไรเลยนะ แค่อะวการชักจูงของกิเลส แค่อะวการหลุดกระชากลากไปของกิเลสมันก็เป็นอิสระแล้ว ควมที่เป็นอิสระนั้นละคืออสมาธิ ถ้าอสมาธิมันต้องมีสติ มีความรับรู้ มีผู้รู้

แล้วเขาบอกว่า ถ้าเป็นสมาธิเป็นตัวตน

ก็ตัวตน ก็ตัวเรา อสมาธิถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนา นั้นมันถึงจะไปเริ่มเป็นการเป็นงานในพระพุทธศาสนา เพราะสมาธิ สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ อาฬารดาบส อุทกดาบส องค์สมเด็จพระอสมามสมาธิพุทธเจ้าไปเรียนกับเขา “เจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เหมือนเรา เก่งมากเลย เป็นศาสดาได้เลย” เพราะความรู้เขาแค่นี้พอ นี่ศาสดา

เจ้าชายสิทธัตถะปฏิเสธ เพราะอะไร เพราะมันสงบก็คือสงบ เวลามันคลายออกมามันก็ทุกขเหมือนเดิม มันไม่ได้ชำระกิเลสสิ่งใดๆ เลย

ไอ้ที่ว่าสมาธิละกิเลสไม่ได้ สมาธิละกิเลสไม่ได้มันก็จริงทั้งนั้นนะ แต่ถ้าไม่มีสมาธิ สมบัติ นั้นเป็นสมบัติล่อ สมบัตินั้นเป็นสมบัติของมาร สมบัตินั้นเป็นสมบัติ เพราะคนเกิดมามีธาตุ ๔ และ ขันธ์ ๕ ทุกคนเกิดมามีความคิด แล้วมันคิดยิ่งใหญ่ คิดมีคุณธรรม มันคิดไปสิ ความคิดไม่ใช่จิต

แต่เวลามันเกิดมา เวลาธรรมะมันเกิดบนจิต บนภวาสวะ ที่ภพ ปฏิสนธิจิตที่เวียนว่ายตายเกิด ในวัฏฏะอยู่นี้ ที่มานั่งกันอยู่นี้มันมาจากไหน ถ้ามันเป็นทีความคิดๆ มันก็คิดให้มันรำรวยสิ คิดให้เป็นผู้ ที่มีคุณธรรมสูงส่งสิ คิดเท่าไรก็คิดเพื่อเจอ เพื่อเจอก็จินตมยปัญญาไง ถ้าจินตมยปัญญาพิจารณาไปแล้ว มันก็โกล้งแล้วละ เดียวมันก็บ้า แต่ถ้ามันมีสัมมาสมาธิขึ้นมามันเป็นภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญญา มันต้องมีเหตุมีผลของมันไง แล้วภาวนามยปัญญามันเกิดที่ไหน มันก็เกิดที่จิตใจ

ปฏิสนธิจิตมันมีวิชาปิดบังมัน มันถึงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามีสติปัญญาขึ้นไปมันจะ เปิดตา มันพิจารณาของมันนะ มันจะย้อนกลับไปสำรวจกาย กายอะไร มันไปกายอะไร ถ้ามันไม่กาย สังโยชน์เครื่องร้อยรัดมันจะไปกายอะไร

เริ่มต้นนะ สักกายทิฐิ ทิฐิในกายของเรา เริ่มต้นเวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วยนะ โอ้โฮ! ห่วงนู่น ห่วงไปหมดเลย เวลาใกล้ถึงวาระสุดท้ายนะ เขาไม่ห่วงใครแล้ว เขาจะห่วงตัวเองแล้ว ห่วงตัวเองแล้ว ถ้าห่วงตัวเองแล้ว เพราะสุดท้ายแล้วก็มีเราเท่านั้นแหละ สุดท้ายเราก็มีกายกับใจเท่านั้นนะ มันจะมา ห่วงที่เรา นี่สักกายทิฐิ ที่สิ้นสุดแล้วนะ มันจะห่วงตัวตนแล้ว

แต่เริ่มต้นไม้นะ ห่วงลูก ห่วงเมีย ห่วงทรัพย์สมบัติ ห่วงๆ ห่วงไปหมดเลย ห่วงไว้ก่อน เพราะชีวิตมันยังมีลมหายใจอยู่ มันยังคิดว่ามันยังคิดได้อยู่ แต่พอมันวิกฤติเข้าๆ นะ มันเริ่มแล้ว ทรัพย์ สมบัติก็ไม่สนใจมันแล้ว เออ! ลูกเมีย เมียก็อยู่ได้ แม่ไม่ต้องเลี้ยงแล้ว เราต้องเอาตัวเราให้รอดแล้ว นี่ ใจ ทิฐิใจ สักกายทิฐิ วิจิจฉา สิ้นพศปรามาส เวลามันไล่เข้าไปๆ มันจะไปนอนที่นั่นนะ

แล้วถ้ามันนอนสักกายทิฐิแล้ว ถอนสักกายทิฐิคือถอนกิเลสค้นหาความทะยานอยาก แต่ ไม่ได้ทำลายหัวใจ ไม่ได้ทำลายกายเลย แต่จิตใจนี้เป็นอกุศลธรรม จิตใจนี้มีคุณค่าขึ้นมาทันทีเลย มี คุณค่าขึ้นมาเพราะมันเข้ากระแสของธรรมไง ถ้ามันเข้ากระแสของธรรม นี่ไง

วันนี้เราทำบุญวันสิ้นปีนะ ขอให้มันสิ้นไป ความคิดหลงเหลว ความคิดที่ทำให้เราเสียหาย ความคิดไม่ดีต่างๆ ให้มันสิ้นไป อย่าให้มันตามเราไปพรุ่งนี้ปีใหม่ อย่าให้มันตามไป ให้มันอยู่ได้แค่นี้

ความคิดไม่ดีให้มันอยู่ได้แค่วันนี้ แล้วไม่ให้มันตามเราไปอีกนะ เอ็งอย่าตามข้ามานะ ข้าจะไปปีใหม่ เอ็งอยู่ปีเก่า เอ็งอย่ามาปีใหม่นะ เอ็งอย่ามาปีใหม่ คิดได้ ทำไม่ได้

มีสติมีปัญหาฝึกหัดของเรา เห็นไหม ปีเก่าปีใหม่มันก็วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้ทำอะไรอยู่ มีดกับสว่าง หลวงตาท่านพูดประจำ มีดแล้วสว่าง สว่างแล้วมีด มันก็มีแค่นี้ มันมีแค่นี้ หมายความว่า ธรรมะเป็นธรรมชาติๆ หมายความว่า ถ้าจิตใจของครูบาอาจารย์ของเรา จิตใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าธรรมะเป็นธรรมชาติ ต่างอันต่างจริง แล้วหัวใจมันก็จริงจริงๆ จริงเพราะอะไร จริงเพราะได้พิสูจน์แล้ว จริงเพราะได้มีศีล มีสมาธิ มีปัญญา ตบะธรรมได้เผยแผ่มาแล้วจิตใจนั้นมันถึงเป็นจริง จริงโดยธรรมชาติ

แต่ตอนนี้จิตใจเราจอมปลอมใจ สรรพสิ่งธรรมชาตินี้เป็นของจริงนะ แต่จิตใจของคนมันจอมปลอม มักใหญ่ใฝ่สูง เทียวล่าเขา สัตว์ในป่าก็ล่า ป่าก็ทำลายมัน ทำลายธรรมชาติทั้งนั้นเลย แล้วบอกธรรมะเป็นธรรมชาติ แล้วเอ็งไปทำลายมันทำไมล่ะ เอ็งไปทำลายมันทำไม

นี่ใจเพราะมันจอมปลอมที่ใจใจ มันจอมปลอมที่ความคิด จอมปลอมที่ความโลภใจ เพราะความโลภมันเลยทำลายไปหมดใจ แล้วก็ยังมาอวดว่า “ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ”... ธรรมชาติมันจะเอานะสิ

แต่ถ้าเป็นความจริง เป็นความจริง สัจจะเป็นความจริง ความจริงอย่างนั้น เห็นไหม ถ้าสรรพสิ่งในโลกนี้เป็นความจริง จิตใจนี้มันจริง มันต่างอันต่างจริง ถ้าต่างอันต่างจริงมันจะเข้ากันไม่ได้อีกแล้ว เอ็งก็จริงของเอ็ง ข้าก็จริงของข้า ต่างอันต่างจริงนะ ถ้าต่างอันต่างจริงเป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา ที่นี้การเวียนว่ายตายเกิด อะไรไปเกิดล่ะ ถ้ามันยังสงสัยอยู่มันต้องไปอยู่แล้วละ นี่ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้

วันนี้เรากระเสือกกระสนมาทำบุญนะ ทำบุญกุศลเพื่อหัวใจของเรา ฟังธรรมๆ ตอกย้ำกิเลสในใจนะ ตอกย้ำความคิดเรานะ คิดผิดหรือคิดถูก คิดใหม่ได้ คิดให้ดี ลีนปีแล้วให้มันจบแค่นี้ อย่าตามกูไปอีกนะ เอวัง